

บทที่ ๕

สรุปและข้อเสนอแนะ

วรรณคดีสันสกฤตกล่าวถึงประวัติความเป็นมาของนางอัปสร อาจแบ่งออกได้เป็นสมัย ๆ คือ ในสมัยพระเวท นางเป็นปรากฏการณ์ของธรรมชาติ ต่อมาในสมัยกาศยและปุราณะ นางเป็นสตรีผู้เลอเลิศในล้านความงาม นางอัปสรเหล่านี้มิได้มาจากแหล่งเดียวกัน บางคนเกิดจากการกวนเกษียรสมุทร บางคนเกิดจากพระพรหม และบางคนเกิดจากธิดาพระทัชชะกับพระอาทิตย์ปะ เป็นต้น นางอยู่ไถ่ทั้งในโลกสวรรค์และโลกมนุษย์ นางมีความสามารถในคานส์ลปะ โดยเฉพาะในการขับร้องและพ้อนรำ

เนื่องจากนางอัปสร เป็นบริวารของพระอินทร์ นางจึงต้องปฏิบัติตามที่พระอินทร์จะพึงมอบหมาย เช่น ใจความงามของนางไปล่อใจฤๅษีให้หลงใหลในกามคุณและละทิ้ง การบำเพ็ญพรตต่าง ๆ และเมื่อเกิดบุตรแล้วนางก็หาได้ปฏิบัติตนเยี่ยงมารดาที่ดีพึงปฏิบัติไม่ กลับทอดทิ้งบุตรหรือธิดาไว้กับฤๅษีผู้เป็นบิดาเลี้ยงดูตามลำพัง

อย่างไรก็ตาม ตามที่นางปฏิบัติตามกามัญชาของพระอินทร์ เพื่อล่อใจฤๅษีนั้น ใ้เชื่อว่านางจะทำสำเร็จได้เสมอไปก็หาไม่ ความงามของนางอัปสรอาจจะมากพอที่จะล่อใจมนุษย์และฤๅษีส่วนมากได้ แต่ในบางกรณี นางอาจจะถูกสาปให้มีอันเป็นไปต่าง ๆ ก็มี เช่น ในกรณีของนางอัปสรรัมา

ข้อเสนอแนะ

เรื่องราวของนางอัปสร ของวรรณคดีไทยและเขมรนั้น พอจะเปรียบเทียบได้กับนางอัปสรในวรรณคดีสันสกฤต จึงน่าจะมีผู้ได้ศึกษากันกันว่า นางอัปสรของไทยและเขมร เป็นความเชื่อที่เราได้มาจากอินเดียทั้งหมด หรือเป็นเรื่องดั้งเดิมของภูมิภาค

แถบนี้ แล้วได้รับอิทธิพลของอินเดียมาในภายหลัง ถ้าหากจะมีผู้ดำเนินการวิจัย ก็จะทำให้เราสามารถเข้าใจเรื่องของนางอัปสรที่มีปรากฏในวรรณคดีไทยดีขึ้น และจะเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมไทย และวัฒนธรรมอินเดียอีก ด้านหนึ่งด้วย.

ศูนย์วิทยพัธพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย